Dzwonek na przerwa

(pisownia intuicyjna, fonetyczna)

Między roztomajtymi rzecami, ftore ludzie wynodli, we pierwszy raji stoi szkolno przerwa. Jakby znoloz się tyn, co jom wymyśloł, to zaroz dali by mu ta nojwiększo nagroda. Zapomnioł zech jak łona się nazywo. Ale może bydziecie wiedzieć, bo ta nagroda tys dostoł tyn, co napisoł „Qwo… Qwo…, No, jak to szło? E tam… Po naszymu „Kaj idzies?”… Ja, a ta nagroda to jest Nobel. Sienkiewicz dostoł nagroda Nobla. I tymu łod przerwy tyz się noleży.

No, ale do rzecy. Przerwa jest richtig fajno. Mo ino jedyn feler. Jest za krotko.
No bo wyworsztelujcie się, co idzie zrobić bez 5 minut. No co idzie zrobić? Nic.

I bez to piyrszo przerwa jest jak corida, tromba powietrzno i szkoła przetrwanio w afrykańskiem buszu. Trzi w jednym. Normalnie… tornado łotwiero drzwi i z kożdy klasy na korytarz – jak z klotki - wysypujom się afy. Z wiyrchu po słodach juz leci stado bawołow, ftore tompiom jak elefenty, rycom jak lwy i wściykajom się jak byk na arynie. Jak się to wszystko strzaśnie, to jest jedyn wielki harmider: boks, karate, balet i Mały Śląsk do kupy. Do tego sprinty na sześćdziesiąt i sto metrow, cioranie sie po ziemi, sztuchanie, kopanie, plucie, scypanie, zolyty za byfyjem wele bibliotyki i jedne wielkie larmo. Rechtory majom dować na nos pozor, ale barzi się starajom ło siebie.

Jakby łobejrzoł to jaki kosmita, to by się ciynżko zastanowioł, cy werci sie londówać na planecie Ziymia, bo sam przeca nie ma żodny cywilizacji.

Niy powiym, my sie staromy tak nie broić, ale jak się mo ino 5 minut, to naprowda nie idzie…

Ale juz na nastympny przerwie, ftoro trwo dziesiyńć minut, jest trocha lepi. Juz tak nie wyjemy, ino łod casu do casu. Jes poprawa. Nawet, co łodważniejszy rechtor może przelyź bez szwanku bez korytarz. No, chyba że pechowo trefi na ciepanie pudołkiem po mlyku do kosza (pustym), bo połnym lepi ciepie się ło ściana, a przy tym juz idzie pryndzy i mocni łoberwać.

Nastympno przerwa trwo ćwierć godziny i jest jak balsam na rany ścioranego rechtora. Szpacyrujemy bez larma, pierszoki tys juz łochrypły i robiom się barzi podobne do cowieka niz do jakiegoś wyjca. Pomału szykujemy się na łobiod, ftory jest na kolyjny przerwie.

A ta przerwa to juz jest idealne dwadzieścia minut. Ustawiomy się w raji do stołowki, przy cym jesce idzie erbnąć w myca abo się powadzić. Ale woźno pilnuje porzondku i tego, fto za fest larmuje abo szczylo afy, wyciepuje z raje na zadek. A tam juz ołberiba i karminadle chodną. A fto to widzioł jeś zimny łobiod! Na stołowce jak makiem zasioł, bo gymby momy zatkane tym zdrowym jodłym bez soli, korzynio i magi. Po łobiedzie na dugi przerwie robi się ciiiicho….

Ale potem zaś jest ta nojkrotszo i wszystko zacyno się łod nowa.

Ewa Biskup